

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 januari 2011 in
zaak nrs. 10/43863 en 10/43864 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2010 heeft de minister, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

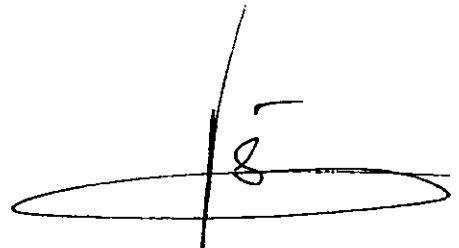
w.g. Vreken
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 maart 2011

418-631.

Verzonden: 16 maart 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'i' shape, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 10/43863 (bodemzaak)
AWB 10/43864 (voorlopige voorziening)

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 11 januari 2011

inzake

geboren op
nationaliteit Sri Lankaanse,
verzoekster,
gemachtigde mr. P.J.M. Bongaarts,

tegen

de minister voor Immigratie en Asiel,
te Den Haag,
verweerder mr. F.R. Baeten.

Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2010 heeft verweerder de aanvraag van verzoekster tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Tevens heeft verweerder hierbij ambtshalve besloten dat geen uitstel van vertrek wordt verleend op grond van artikel 64 van de Vw 2000.

Tegen dit besluit heeft verzoekster beroep ingesteld. Tevens heeft verzoekster de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om hangende het beroep een voorlopige voorziening te treffen.

De zaak is behandeld op de zitting van 4 januari 2011, waar verzoekster is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

AWB 10/43863 (bodemzaak)
AWB 10/43864 (voorlopige voorziening)

2

2. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan, indien het verzoek wordt gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak worden gedaan in de hoofdzaak.

3. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de bedoelde situatie zich hier voordoet en zal derhalve onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

4. Aan de orde is de vraag of het in de algemene asielprocedure genomen besluit inhoudende de weigering om verzoekster een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.

5. Ter onderbouwing van haar aanvraag heeft verzoekster - zakelijk weergegeven - aangevoerd dat haar jongste zoon zich in 1995 heeft aangesloten bij de Tamiltijgers. In 1999 kwamen mensen van het Sri Lankaanse leger bij verzoekster thuis. Ze mishandelden verzoekster en haar gezin vanwege het feit dat haar jongste zoon bij de Tamiltijgers was aangesloten. In 2001 tijdens de verkiezingen is verzoekster opnieuw mishandeld en verkracht door mensen van het Sri Lankaanse leger en van de EPDP, omdat verzoekster en haar echtgenoot weigerden op de EPDP te stemmen. Enige tijd later is de echtgenoot door leden van de EPDP in elkaar geslagen, als gevolg waarvan hij is komen te overlijden. In mei 2009 kwam de jongste zoon weer thuis. Hij is bij de zus van verzoekster gaan wonen omdat dit veiliger was voor verzoekster. Omdat de (oudste) zoon van verzoekster haar uitnodigde om naar Nederland te vanwege de geboorte van zijn kind, is verzoekster op 4 september 2010 met een C-visum Nederland ingereisd. Eenmaal in Nederland vernam verzoekster van haar zus dat haar zoon, die bij haar zus woonde, op 20 oktober 2010 door onbekende mensen - wellicht leden van de Karuna-groep - is meegenomen. Deze mensen hebben ook gevraagd aan de zus waar verzoekster zich bevond; zij zou nog een CD met informatie hebben achtergehouden. Vervolgens heeft verzoekster op 14 december 2010 een verzoek om een verblijfsvergunning asiel ingediend.

6. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000.

7. Het is vaste rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst.

8. Ingevolge de paragrafen C4/2.1 en C14/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt het asielrelaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

9. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - kort gezegd - op het standpunt gesteld dat verzoekster eerst een asielverzoek heeft ingediend op het moment dat de geldigheidsduur

AWB 10/43863 (bodenzaak)
AWB 10/43864 (voorlopige voorziening)

3

van haar visum en vliegticket bijna waren verlopen, hetgeen afbreuk doet aan haar verklaringen. Dat dit bericht haar pas later bereikt zou hebben en dat zij dit nieuws eerst moest verwerken alvorens een asielaanvraag in te dienen, acht verweerder niet voldoende onderbouwd. Te meer nu zij bij haar zoon - aan wie een verblijfsvergunning asiel is verleend - verblijft en derhalve op de hoogte wordt geacht te zijn van de mogelijkheid tot het aanvragen van asiel en van het belang van het onverwijld melden. Verzoekster heeft ook geen datum genoemd wanneer zij het bericht over de ontvoering zou hebben ontvangen. Voorts heeft verzoekster in 2004 ook een visumaanvraag gedaan, waarin haar oudste zoon als referent is opgetreden. Deze aanvraag is destijds afgewezen. Haar zoon heeft in deze procedure verklaard dat de jongste zoon van verzoekster, die zich in 1995 heeft aangesloten bij de Tamiltijgers, op 11 oktober 1997 is omgekomen. In het weigeringsadvies van de ambassade te Colombo van 10 maart 2004 is voorts aangegeven dat verzoekster weduwe is en geen andere kinderen heeft. Hierbij merkt verweerder op dat verzoekster wel geboorteakten van haarzelf, haar echtgenoot en oudste zoon heeft overgelegd in de diverse procedures, maar dat zij nimmer een geboorteakte of enig ander officieel document inzake haar jongste zoon heeft overgelegd. Dit klemmt te meer nu de ambassade verzoekster volgens eigen zeggen heeft meegedeeld dat verzoekster alle documenten moest meenemen naar Nederland, hetgeen ook de reden is geweest waarom zij de overlijdensakte van haar echtgenoot mee heeft genomen. Dat verzoekster een tijd lang dacht dat haar zoon was omgekomen omdat haar een bericht had bereikt waaruit bleek dat een man genaamd was omgekomen, terwijl de roepnaam van haar zoon is, overtuigt volgens verweerder niet. Aan de door het dorpshef opgestelde verklaring van 14 juli 2010 kan daarom niet de waarde worden gehecht die verzoekster eraan gehecht wil zien. Deze brief is opgesteld door of namens verzoekster zelf en niet is duidelijk op welke manier het dorpshef onderzoek heeft gedaan. Bovendien wekt het bevreemding dat het dorpshef bevestigt dat verzoekster op nummer in woont, terwijl verzoekster tijdens het eerste gehoor heeft verklaard dat zij reeds op 20 mei 2009 is verhuisd naar haar zus aan de in het dorp. Verzoekster heeft geen duidelijkheid verschaft over wie haar zoon zou hebben ontvoerd en wat er precies is voorgevallen op 20 oktober 2010. Hierbij is van belang dat verzoekster de brief van haar zus, waarin verzoekster wordt ingelicht over de ontvoering, niet heeft overgelegd. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de gebeurtenissen in Sri Lanka niet de reden voor verzoekster zijn geweest om het land te verlaten en elders asiel aan te vragen.

10. Verweerder heeft zich daarnaast op het standpunt gesteld dat geen uitstel van vertrek wordt verleend op grond van artikel 64 van de Vw 2000. Verzoekster heeft niet onderbouwd dat zij medisch gezien niet in staat is om te reizen dan wel dat zij zich bevindt in een medische noodsituatie waarvoor geen behandelingsmogelijkheden zijn in Sri Lanka.

11. Marginaal toetsend is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder met het voorgaande - ook indien het punt omtrent het (late) tijdstip van de asielaanvraag van verzoekster wordt daargelaten - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielverzoek van verzoekster ongeloofwaardig te achten. De vertaalde brief van de zus van verzoekster, die in beroep is overgelegd, maakt het voorgaande niet anders. Niet valt in te zien waarom verzoekster deze brief niet eerder heeft overgelegd. Dat geldt eveneens voor de in beroep overgelegde geboorteakte van de jongste zoon van verzoekster. Hetgeen verzoekster, niet onderbouwd, als verklaring voor de gestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en dergelijke heeft aangevoerd, in het bijzonder over de reden voor het opgeven van een niet meer actueel adres en het inlichten van het dorpshef, overtuigt de voorzieningenrechter niet, waarbij er op wordt gewezen dat het aan verzoekster is om haar asielaanvraag te onderbouwen. Dat in beroep alsnog de brief van de zus en de geboorteakte van de jongste

AWB 10/43863 (bodemzaak)

AWB 10/43864 (voorlopige voorziening)

4

zoon zijn overgelegd staat er niet aan in de weg dat verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielverzoek van verzoekster het niet eerder overleggen van deze, relevante, documenten, heeft mogen betrekken. Dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert nader bewijs te leveren is, anders dan zij lijkt te stellen, niet aannemelijk.

12. Gelet op het vorenstaande heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat er individuele feiten en omstandigheden zijn, die aanleiding geven om - mede gelet op de veiligheidssituatie in Sri Lanka en de risicofactoren voor Tamiltijgers - aan te nemen dat zij deswege te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) bij terugkeer naar Sri Lanka. Hetgeen verzoekster in dit kader overigens heeft aangevoerd behoeft geen bespreking.

13. Verzoekster heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM tevens gewezen op haar medische situatie. Volgens vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens - de zaak St. Kitts van 2 mei 1997, RV 1997/70, de zaak Beusaid van 6 februari 2001, LJN: AD4236 en de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 25 mei 2008, LJN: BD6647 - alsmede in navolging daarvan de jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 25 mei 2009, LJN: B15892, kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dringende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, tot schending van artikel 3 van het EVRM leiden. Van uitzonderlijke omstandigheden kan volgens voornoemde jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium lijdt. De medische verklaring over verzoekster van 3 december 2010, opgesteld door een arts en een verpleegkundige, biedt geen aanknopingspunten voor de aanwezigheid van een dergelijke ernstige medische situatie. Ter zitting is voorts als onweersproken komen vast te staan dat verzoekster uitsluitend medicatie ontvangt in verband met een hoge bloeddruk en dat zij voorts niet onder medische behandeling staat. Door verzoekster is geen enkel (medisch) stuk overgelegd dat tot een andere conclusie zou nopen. Verzoekster heeft dan ook onvoldoende onderbouwd dat sprake is van een dergelijke ernstige medische situatie als voornoemd. Niet aannemelijk is dat verzoekster ook gelet op het korte tijdsverloop sinds de indiening van haar asielaanvraag niet enige onderbouwing ter zake zou hebben kunnen verschaffen. De voorzieningenrechter ziet dan ook in de medische situatie van verzoekster, dan wel de gestelde onduidelijkheid daarover, geen belemmeringen voor toepassing van artikel 3:86, eerste lid, van de Vw 2000.

14. Het standpunt dat verzoekster gelet op haar medische situatie uitsstel van vertrek moet worden verleend op grond van artikel 64 van de Vw 2000, kan gelet op het vooroverwogene evenmin slagen.

15. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielverzoek - de ontvoering van de jongste zoon van verzoekster - dient het beroep op het traumatabeleid eveneens te falen. De gebeurtenissen in Sri Lanka in 1999 en 2001 zijn voorts geen aanleiding geweest voor verzoeksters vertrek uit Sri Lanka in 2010, zodat ook daarom niet is voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid zoals neergelegd in paragraaf C2/4.2.1 van de Vw 2000. Verzoekster komt derhalve evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

18. Jan. 2011 19:38
11. JAN. 2011 14:19

HOGERVORST & WUDKA 043-3257858

Nr. 3911 P. 12
Nr. 874 P. 1/1

AWB 10/43863 (bodemzaak)
AWB 10/43864 (voorlopige voorziening)

5

16. Het beroep zal ongegrond worden verklaard. Gelet hierop zal ook het verzoek om voorlopige voorziening worden afgewezen. Hetgeen verzoekster overigens heeft aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

17. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

18. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. T. van de Woestijne als rechter in tegenwoordigheid van mr. E.C.J. Kohl als griffier en in het openbaar uitgesproken op 11 januari 2011.

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 8:5 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

11 JAN. 2011

**HOGERVORST
WUDKA****HOGER BEROEPSCHRIFT****advocaten***Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch*

mw. mr. M.E.Th. Hogervorst ••

mr. Izi Wudka

mr. P.J.M. Bongaarts

• Bemiddelaar lid Ned. Mediation Instituut
▲ MediatorsHertogsingel 20
6214 AD MaastrichtTel.:
043 - 325 78 00Fax:
043 - 325 78 58E-mail:
info@hogervorstwudka.nlRaad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 JAN 2011	
ZAAKNR. 201009516/V2	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake:momenteel verblijvende te
appellant,

Gemachtigde: mr. P.J.M. Bongaarts

Verweerder:
Ministerie van Justitie,
de Staatssecretaris van Justitie**Hoger beroep tegen:**De uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te 's Hertogenbosch d.d. 11 januari 2011.

's Graven
hage

Inleiding:

Appellante komt in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's Hertogenbosch, d.d. 11 januari 2011, met kenmerk 10/43863, waarvan u bijgaand afschrift aantreft als *productie 1*.

Appellante heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige beroepschrift.

Voormelde beslissing werpt vragen op die in het belang zijn van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsontwikkeling in algemene zin.

Achtergronden:

Appellante heeft op december 2010 een verzoek ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Dit verzoek is bij besluit van 22 december 2010 door verweerder afgewezen. Tevens heeft verweerder ambtshalve besloten dat geen uitstel vertrek wordt verleend op grond van artikel 64 VW.

Tegen genoemd besluit heeft appellante beroep ingesteld in afwachting van welks behandeling zij genoemde rechtbank eveneens verzocht heeft een voorlopige voorziening te treffen. Dit verzoek is op zitting van 4 januari 2011 is behandeld. Bij de uitspraak is ingevolge artikel 8:86 1° lid van de Awb tevens uitspraak gedaan in de hoofdzaak.

Naar oordeel van de rechter kan de weigering van verweerder om aan appellante een verblijfsvergunning asiel te verlenen in stand blijven. Naar mening van appellante is dit oordeel niet juist.

Grievens:

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor de verlening van een verblijfsgrond vormen.

Ten onrechte volgt de rechter verweerder in diens overweging dat het tijdstip van indiening van betrokkene's asielaanvraag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Immers is een schrijven overlegd van de zus van betrokkene waarin zij aan deze mededeling deed van de ontvoering van haar zoon in Sri Lanka. Dit schrijven werd op november verzonden en bereikte betrokkene een week later. Betrokkene heeft zich na enkele dagen aangemeld als asielzoekster. Met een en ander heeft betrokkene een acceptabele verklaring gegeven waarom zij haar asielverzoek pas heeft ingediend enkele weken na de ontvoering van haar jongste zoon, de directe aanleiding voor haar

asielverzoek. De brief waarin van de ontvoering werd bericht bereikte haar immers pas enkele weken later. Het tijdstip van betrokkenes asielverzoek doet met deze uitleg dan ook geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. De rechter oordeelt dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten had om tot genoemd standpunt te komen omdat de vertaalde brief niet tijdig zou zijn overlegd, dat wil zeggen tijdens de fase vóór het besluit van 22 december 2010. Appellant acht dit onjuist.

De betreffende brief bevat behalve een verklaring voor het tijdstip waarop het asielverzoek is ingediend tevens de informatie op grond waarvan appellante besloten heeft asiel aan te vragen.

In de asielprocedure dient te worden vastgesteld of een verzoeker gegronde vrees heeft naar het land van herkomst te worden teruggestuurd, hetzij op basis van het Vluchtelingenverdrag, hetzij op basis van artikel 3 EVRM, hetzij anderszins van hem/haar niet verwacht kan worden daarheen terug te keren. Of van een of meerdere situaties sprake is is een kwestie van materiële waarheidsvinding. Hiervoor is op zichzelf niet van belang op welk moment de eraan ten grondslag liggende feiten en omstandigheden bekend worden. Of iets is zo of het is niet zo. Wanneer een bepaald gegeven in de fase voor de besluitvorming tot een bepaalde conclusie had geleid dan dient het tot een gelijke conclusie te leiden indien het pas na de besluitvorming in procedure is ingebracht, de materiële waarde van het gegeven is immers in beide gevallen gelijk.

Met verweerder is de rechter van mening dat de omstandigheid dat een aantal relevante documenten eerst na het besluit van 22 december 2010 in procedure zijn gebracht als gevolg heeft dat de conclusies van verweerder zonder die documenten in stand kunnen blijven omdat die documenten ook eerder hadden kunnen zijn ingebracht. Dit is in strijd met het principe van de materiële waarheidsvinding. Wat er ook zij van de opmerking dat de betreffende documenten wellicht eerder hadden kunnen worden overlegd – ik kom daar zo nog op terug – de rechter dient tot een oordeel te komen op basis van de feiten en omstandigheden zoals die tijdens de behandeling van het beroep bekend zijn. Of deze feiten en omstandigheden ook al voor de besluitvorming in primo bekend waren is voor de inhoud en waarde ervan in principe niet van belang.

Ten onrechte heeft de rechter dan ook geoordeeld dat het eerst beschikbaar komen van een aantal documenten na de besluitvorming in primo geen afbreuk doet aan verweerders conclusies zonder die documenten. Verweerder had ongetwijfeld anders geoordeeld als de documenten al bij de aanvraag waren overlegd. Materiële moet dan ook worden uitgegaan van de inhoud van de documenten als waren zij bij de aanvraag reeds overlegd, het gaat immers om de intrinsieke waarde ervan; deze hangt niet af van het tijdstip waarop de documenten zijn overlegd. Dat het van groot belang is om al bij de aanvraag althans in zo vroeg mogelijk stadium zoveel mogelijk relevante documenten te overleggen staat buiten kijf, dit is echter een

procedureel aspect en mag geen afbreuk doen aan de inhoudelijke toetsing van het asielverzoek.

Bijzondere overweging hierbij verdient dat de aanvraag van appellante in de Algemene Asielprocedure is afgehandeld met zeer strakke en korte termijnen en voorbij is, voordat men het weet. Betrokkene is een oudere vrouw met traumatische ervaringen in haar land, zij kan het allemaal maar moeilijk volgen. Voor de overlegging van de relevante documenten was zij afhankelijk van haar oudere zoon. Ten gevolge van een aantal misverstanden heeft betrokkene de documenten niet zelf meegenomen ter overlegging aan verweerder en zij pas in een later stadium door de zoon aan de gemachtigde van appellante toegestuurd waarop zij door deze zijn ingebracht, toen was het besluit in primo echter al genomen. De AA-procedure laat geen steekje toe en komt daarmee op gespannen voet met een zorgvuldige inhoudelijke toetsing van het asielrelaas aan de toepasselijke internationale normen. Een overweging van de rechter dat de documenten ook eerder hadden kunnen worden ingebracht dient in dit kader dan ook zeer terughoudend te worden toegepast.

Naar mening van appellante heeft de rechter dan ook ten onrechte geconcludeerd dat de omstandigheid dat de documenten ook eerder hadden kunnen worden ingebracht rechtvaardigt dat de conclusies van verweerder zonder dat over die documenten werd beschikt in stand blijven.

Bij de beoordeling van betrokkene's beroep had de rechter derhalve de inhoud van de betreffende relevante documenten (de brief met vertaling van haar zus en de geboorteakte van haar jongste zoon) volledig dienen te betrekken.

Nu het niet eerder overleggen van de betreffende documenten op zich geen afbreuk dient te doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkene kan verder worden stil gestaan bij een aantal andere overwegingen van de rechter.

Ongeloofwaardig wordt geacht dat betrokkene niet meer details kan verschaffen over de ontvoering van haar jongste zoon. Dit is een onterechte tegenwerping. Wat betrokkene weet heeft zij van haar zus vernomen. Verder is bekend – zie bv ambtsbericht september 2009 – dat het in veel gevallen niet te bepalen valt door wie Tamilstrijders worden ontvoerd.

Ten onrechte hecht de rechter verder geen geloof aan de zeer plausibele uitleg met betrekking tot de verklaring van het dorpshoofd.

In WBV 2010/17 stelt de minister zich op het standpunt dat een Tamil die aannemelijk maakt dat hij (of zij) door de Sri Lankaanse autoriteiten en/of paramilitaire groeperingen wordt verdacht van banden met de LTTE in aanmerking kan komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid onder a of b.

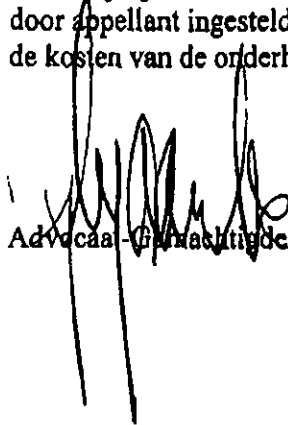
Betrokkene heeft alle aan haar gestelde vragen zo volledig mogelijk beantwoord, haar asielrelaas is op hoofdlijnen innerlijk consistent, niet onaannemelijk en in overeenstemming met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Haar jongste zoon heeft jarenlang bij de Tamiltijgers gevochten, betrokkene heeft hem na terugkeer helpen onderduiken; hij is onlangs ontvoerd en zij wordt mede verdacht van het in bezit hebben van belastend informatiemateriaal dat hij bij zich zou hebben (gehad), haar oudste zoon is naar Nederland gevlucht waar hem een asielvergunning is verleend, haar man is door tegenstanders van de Tamilbeweging vermoord. Het is duidelijk dat de Sri Lankaanse autoriteiten en/of militaire groeperingen betrokkene nauw liëren aan de Tamilstrijders en dat de recente ontvoering van haar jongste zoon deze verdenking alleen maar heeft versterkt. Betrokkene voldoet dan ook aan de voorwaarden zoals genoemd in WBV 2010/17.

Wat betreft het beroep van betrokken op haar medische situatie werpt de rechter haar tegen dat zij terzake geen medische onderbouwing kan geven. Ook deze tegenwerping is ten onrechte. Tijdens de AA-procedure is betrokkene uitgebreid onderzocht, lichamelijk en psychisch. De betreffende rapportage zou rechtsreeks naar verweerder worde gezonden teneinde daarmee rekening te kunnen houden bij de besluitvorming. Verweerder stelde echter deze rapportages niet te hebben ontvangen. Kort geleden is betrokkene in elkaar gezakt en per ambulance naar het ziekenhuis gebracht. De behandelaars aldaar hebben daarop aangegeven het medische dossier van betrokkene zoals dat opgemaakt is in de asielprocedure nodig te hebben om tot conclusies te kunnen komen. De rapportages van beide bronnen worden op korte termijn verwacht en zullen dan alsnog worden ingebracht.

Het beroep van betrokkene op het traumabeleid wordt door de rechter van de hand gewezen in bijzonder omdat het verhaal van betrokkene over de ontvoering van haar jongste zoon – de directe aanleiding tot haar asielverzoek – ongeloofwaardig wordt geacht. De daarvoor aangevoerde argumenten, het niet tijdig overleggen van de brief van de zus van betrokkene en de geboorte-akte van de jongste zoon en de vermeende vaagheid rond deze ontvoering zijn niet valide zoals hierboven is betoogd. Op die gronden kan dan ook niet tot de ongeloofwaardigheid van dit onderdeel van het asielrelaas van betrokkene worden geconcludeerd. Nu dit onderdeel van het asielrelaas van betrokkene niet als ongeloofwaardig kan worden afgedaan doet betrokkene dan ook niet ten onrechte een beroep op het traumabeleid zodat zij (tevens) in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, VW.

Conclusie:

Appellante concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het door appellant ingestelde beroep, met veroordeling van verweerder in de kosten van de onderhavige procedure.

Advocaat-Gemachtigde